

Forfatter: Kierkegaard, Søren

Titel: Journalen NB34

Citation: Kierkegaard, Søren: "Journalen NB34", i Kierkegaard, Søren: *Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 26*, Søren Kierkegaard Forskningscenteret 2009 , s. 37. Onlineudgave fra Søren Kierkegaards Skrifter: <https://tekster.kb.dk/text/sks-nb34-txt-shoot-id44fadda6-0c21-4ff2-92c3-4e8b7ef97a1d.pdf> (tilgået 05. august 2024)

Anvendt udgave: Søren Kierkegaards Skrifter, Bd. 26

Ophavsret: Materialet er dedikeret til public domain. Husk dog altid at kreditere ophavsmanden.
[Læs CC0-erklæringen](#)

Christendom omsat i Optimisme.

Forsaavidt det ikke er enten den completteste Tankeløshed eller en simpel Gavtyvestreeg at forvandle Xstd. til Optimisme, maa vel Tanken være denne.

For Gud ligger vistnok denne Verden i det Onde – det lærer jo Xstd – vi tilstaae jo ogsaa, at saaledes var Hedenskabet og Jødedommen. Men naar nu vi Xstne ville føre os godt op, være rare Msker, saa kunde det jo dog blive en rar Verden, og vi glæde os ved dette Liv, Xstus har jo ved sin Lidelse gjort Fyldest for Arvesynden.

Det der beskjeftiger »Msket« er bestandigt at faae denne Verden gjort til en rar Verden, at komme bort fra den Guds criminalistiske Betragtning, at den ligger i det Onde, for ham er en Forbryder Tilværelse.

Jeg skal nu ikke opholde mig ved, om virkelig Xstheden da kan siges paa nogensomhelst Maade at have præsteret Noget i Retning af at føre sig vel op og være rare Msker, eller om ikke, ethisk, Tilstanden i Xstheden er eens med den i Hedenskab, Jødedom, Muhamedanisme. Men er dette ikke saa, saa behøves det jo endnu uforandret, at den Xstne – hvis der ellers findes Nogen i denne rare Xsthed!!! – blev Offer, faldt som Offer, for at fremme Xstds Sag.

Dog dette skal jeg ikke opholde mig ved. Nei, det der gjør at Gud ikke forandrer sin Anskuelse af denne hele Tilværelse er, at for ham har Tiden ingen Betydning, det længst Forbigangne er ham bestandigt nærværende, saaledes dette længst Forbigangne med – Synde-Faldet.

Denne hele Msk-Tilværelse, der daterer [sig] fra Synde-Faldet, og som vi Msker ere saa opblæste af som et Satans Stykke-Arbeide – denne hele Tilværelse er ham imod, er blot Conseqventser af et Feiltrin, hvilket vi over Conseqventsernes uhyre Masse, behageligst glemme, hvad Gud ikke gjør.

Denne hele Msk-Tilværelse er Gud imod, er et Affald fra ham, et Feiltrin bort fra ham, og han vil nu paa een Gang (thi han er jo Kjerlighed) forbarme sig over den, men han vil den ogsaa tillivs.

Dertil Xstd – som desaarsag strax spærrer af for Forplantelsen. At Xstd. spærrer af for Forplantelsen betyder: stop nu, jeg har længe nok taalt denne verdenshistoriske Proces, vistnok vil jeg forbarme mig, men jeg vil ikke have mere af det Feiltrins Conseqventser.

Om da En blev Xsten, selv døde ugift, han er jo dog en Forbryder, thi hans Tilværelse ved Forplantning var en Forbrydelse.

Paa den Maade kan denne Verden aldrig blive en rar Verden for Gud; thi enten er der en given Slægt – men i saa Fald er dens Tilværelse ved Forplantelse, eller ogsaa – – jo saa falder det Spørgsmaal, om det er en rar Verden eller ikke bort.

Tag et Billede. Sæt der var en Familie, hvis Stamfader havde forsyndet sig mod Kongen i Landet – hvis dette nu skulde opretholdes fra Slægt til Slægt af de respektive Thronfølgere: denne Slægt tilgives aldrig: der vilde derimod være meget at indvende. For det Første ere jo dog Konger kun Msker, og altsaa har Tiden her sin Betydning. Dernæst, det er jo dog virkelig i anden, i syvende o: s: v: Slægt ikke mere de samme Personer, saa lidet som den tilsvarende Konge er den samme, maaskee ere de der nu leve af hiin Familie virkelig rare Msker, Intet mindre end Kongens Fjender.

Tag derimod Guds Forhold til Slægten. For det første for Gud har Tiden ingen Magt til at forandre, for Gud er dette med Stamfaderens Fald væsentlig passeret »idag« Og dog vil han glemme – men da naturligviis paa Vilkaar af, at man da ikke vil iterere culpa. I Billedet var jo Forbrydelsen ikke den, at hiin Families senere Slægter ved Forplantelsen nedstammede fra Stamme-Faderen. Men naar culpa just stikker deri, saa er det dog virkelig for meget forlangt, at forlange Tilgivelse med Tilladelse til at iterere culpa.

Og dog er dette denne Omredaktion af Xstd, som florerer især i Protestantismen. Xstheden har ligesom sagt til Gud: lad Du os blot raade, Du skal see, Du vil faae Fornøielse af os, Du skal see, hvilke nogle rare Børn vi skulle opdrage, sande Xstne, thi det maa tages itide (Xstd. er rigtignok af den Mening, at da det at blive Xsten er et Brud, gjælder det om at man da ikke tager det saa tidligt, at det er Nonsens at tale om at bryde med Verden, som hvis man vilde sige: at det spæde Barn i Daaben bryder med Verden, saa altsaa Bruddet undgaaes, ∴: det at blive Xsten undgaaes, ∴: det bliver en Indbildning, lidt Sentimentalitet og lidt Baneløier)

Nei, Christendommen staaer fast paa eenlig Stand – den har ikke behøvet empiriske Beviis, men Xsthedens storartede Præstation med at skaffe christne Børn rigtige christne fra Barndommen af, denne storartede Præstations Resultat har tilstrækkelig godtgjort hvad det fører til, ved Hjælp af en behændig Vending at begynde igjen paa en Frisk paa det Gamle: det er en rar Verden, og det vilde da være himmelraabende Synd, ved at spærre af for Forplantelsen at standse denne Tilstrømmen af Legioner rare Msker.

Nei, Christendommen staaer fast paa eenlig Stand – og ikke skal jeg som Luther (det vogte jeg mig vel

for!) ikke skal jeg som han, hvis det synes, at Paulus ikke stemmer med Xstus, ikke skal jeg da sige: Xstus maa til Siden, Paulus det er Manden. Nei, skulde det være saa, at Paulus ikke stemmer med Xstus, saa vil jeg sige: ja saa maa Paulus have mig undskyldt.

Guds Rige er ikke af denne Verden, en Fremmed og Udlænding skal den Xstne være i denne Verden, i denne Verden, der for Gud ligger i det Onde, Følgen af en Skyld, som dog for Gud er begaaet idag.

Men cardo rerum i denne Verden er just: Slægts-Forplantelsen, først den bliver rigtigt indcorporeret i denne Verden, Den som paatager sig at forplante Slægt. Det hjælper ikke med alle Beslutninger og Forsikringer og Forsætter og alle mulige Forholds- og Forsigtigheds-Regler, Enden bliver, at Xstdom dog bliver Eensartethed med denne Verden. Skaf en Mand Kone og Børn, det veed denne Verden meget godt, saa skal vi snart bearbejde ham saaledes, at han skal blive saa eensartet med denne Verden saa det er en Lyst – for denne Verden at see paa. Xstd. veed det ogsaa, og spærrer derfor strax af.

Om jeg havde 10 Hurtigskrivere og kunne dictere Forskjelligt til hver især og vedblev saa uafbrudt at dictere i 10 Aar: jeg betvivler dog at jeg skulde kunne faae beskrevet alt det Galimathias og Nonsens al den Masse af Sandsebedrag og Løgn og Uredelighed og velmeente og gavtyveagtige Paafund, der skjuler sig i dette ene Ord: Xsthed. Men dette indestaaer jeg for, det hænger Alt Alt paa een eller anden Maade sammen med, at man oversaae, annullerede, at det at være Xsten er eenlig Stand, at ikke blot det at være Præst – denne Distinktion er uchristelig – nei det at være Xsten er eenlig Stand.

Denne Verden, denne hele Tilværelses Selviskhed er concentreret i culminerer i: Slægts-Forplantelse, en Selviskhed der (som jeg andetsteds har viist) da den nu ikke kan skabe (hvilket er Guds Majestæts Ret) dog idetmindste vil: give Liv. Denne Selviskhed vil Gud ikke, han vil have den standset – derfor spærrer Xstd. strax af, Guds Rige er ikke af denne Verden, den Xstne er en Fremmed og Udlænding.

#